

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J\Junková Lydie\Lydie Junkova - Divny Pripad.pdb

PDB Name: Lydie Junková-Divný případ
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Divný případ

"Máte tady zajímavou návštěvu," hlásil podporučík Křížek.

Dívka byla velice mladá, nadměru pohledná a viditelně se potýkala s rozpaky. "Já - poslali mě za vámi. Že vy prý -"

"Povídejte!" řekl poručík Gall tím nejcivilnějším ze všech civilních způsobů. "Je to kvůli strejdovi.... Někdo ho zavraždil!" vyhrkla.

Po pěti minutách znal poručík alespoň základní údaje. Dívka se jmenovala Renáta Staňková a měla vzdáleného strýce, který se o ni od dětství staral, poněvadž její rodiče přišli o život při srážce vlaků. Sama tehdy vyvázla se zraněním, které jí zanechalo trvalé následky: nepatrně kulhala. Strýc byl povoláním lékař, avšak odešel do invalidního důchodu pro těžký diabetes.

"Našla jsem strejdu - v úterý ráno. Nosila jsem mu rohlíky k snídani. Kупovala jsem je cestou do školy. Když jsem odemkla, bylo mi divné, že už nečeká na chodbě - věděl, že mám naspěch, abych nepřišla pozdě." Zarazila se. Polkla. Vytáhla kapesník. Ale zase se sebrala. "A on už nebyl naživu.... Já jsem to poznala - chodím třetím rokem na zdravotku."

"Mám tu čerstvý čaj," nabídl jí poručík Gall, "napijte se!"

Popadla hrníček, ani nepoděkovala, myšlenkami u té hrozné události. "Řekli mi, že se asi předávkoval inzulinem. Ale to je hloupost! Věděl přece, co dělá! Píchal si inzulin už celá léta! Někdo ho zabil!"

Znělo to divoce, emotivně a nepravděpodobně. "Kdyby tu

bylo podezření na trestný čin, určitě bychom se tím

zabývali," namítl Viktor Gall mírně nechťel tu chudinku ranit. "Proto jsem přišla za vámi! Oni to pořádně nevyšetřili!" rozplakala se, bezbranně, opuštěné mládě.

Jako profesionál měl reagovat jinak. Místo toho pocítil soucit. Ten by sám o sobě byl nestačil, avšak měl své zkušenosti s vyšetřováním: za to, že se nikdy nic neproměškalo, by nebyl vsadil ani zlámanou grešli.

Podle lékařského nálezu byla příčina smrti metabolická... "Byla zjištěna značná hypoglykémie," četl Viktor Gall kapitánu Doubkovi ještě téhož odpoledne z poněkud pomačkaného papíru, "takže lze soudit, že zemřel na hypoglykemické kóma, což se mohlo stát po příliš velké dávce inzulinu... Někjaký ignorant tu připsal, že chtěl třeba spáchat sebevraždu. Copak by ten člověk byl dopustil, aby ho ta ubohá holka takhle našla?"

"Počkej," řekl kapitán a uvážlivě si zapálil dýmku, "mě

zaujalo něco jiného: ta dívka ti řekla, že den předtím přinesla svému strýci večeři. Sekanou. Že mu ji dala do lednice, ale ráno že ji měl na stole v kuchyni, k tomu ukrojený kus chleba. Z toho plyne, že se hodlal najíst!"

"Máš pravdu." Viktor Gall se znovu podíval do zprávy. "A smrt nastala mezi šestou a osmou večer." "Něco mu zabránilo, aby se najedl."

"Nebo někdo!"

Byly to opravdu pádné důvody pro další vyšetřování. Potíž tkvěla v tom, že mělo značné zpoždění.

"Všecky stopy jsou v háji," shrnul situaci lapidárně podporučík Křížek. Během dvou dnů však přesto přišel s prvním hlášením: "Zjistil jsem u souseda, že doktora občas navštěvovali nějakí dva známí. Jeden z nich prý býval na klinice jeho pacientem. A toho už jsem našel - v jedné kavárničce. Tady jsem sepsal jeho výpověď."

"Ručně?" vyděsil se Viktor Gall, "Raději mi to přečtete."

"Tak jen to nejdůležitější," řekl Křížek a vytáhl brýle. "Tady:

...chodili jsme jen občas a na kus řeči. Někdy jsme si také hodili mariáš. Naposledy jsme u doktora Honzika byli asi před dvěma týdny. To jsem si od něj také koupil starožitnou brož. On totiž neměl moc velký důchod a podporoval tu svoji neteř, tudíž potřeboval nějaké peníze navíc....

Moment -" Křížek statečně zápasil s vlastním rukopisem. "Ten chlápek, mimochodem se jmenuje Halama, taky tvrdil, že mu ty prachy vyplatil hotově, že si je doktor zastrčil někam do knihovny a údajně poznamenal, že je ani nebude ukládat, protože prý Renáta potřebuje na zimu něco na sebe."

"Taže by doktor Honzik měl mít v bytě peníze a vkladní knížku," konstatoval kapitán. "Našlo se vůbec něco?"

"Nikdo to tam zatím moc důkladně neprohlížel," odpověděl Křížek.

"Tak to zařídte!" přikázal zachmuřeně kapitán. "Tenhle případ je od samého začátku zbabraný."

Renáta o vkladní knížce věděla. "Strejda ji měl na heslo. Chcete ho vědět?" zeptala se prostoduše.

"To ne," usmál se Viktor Gall. "A co hotové peníze? Měl nějaké doma?"

Dívka zavrtěla hlavou. "O tom nic nevím. Leda jen menší částku. Tu mívál vždycky po ruce."

"Třeba dvacet tisíc?"

"Co vás napadá, pane poručíku! Kde by k nim taky přišel!"

"Nevíte o tom, že by prodal nějaké šperky?"

"Šperky? Ale máte pravdu, jednou mluvil o nějakém náramku... Koupil mi tenkrát k vánocům kolo. Ale to už jsou dva roky." Neměla zase daleko k pláči.

"To nevadí," ujistil ji rychle Viktor Gall. "Má kromě vás ještě někdo klíče od bytu?"

"Dal je taky sousedovi. Pro všechny případy, kdyby se mu třeba udělalo špatně."

"Ale jak by ho byl přivolal?"

"Zaťukal by na zeď. Oni to tak měli smluvené." Dívka se konečně malounko usmála.

"Jinak je neměl nikdo?"

Pokrčila rameny. "O nikom jiném nevím."

"Měl váš strýc nějaké příbuzné?"

"Starší sestru. Bydlí v Plzni. Je nějaká ochrnutá a nikam už nechodí. Já jsem ji viděla naposled asi před pěti roky, to sem ještě přijela. Ale potom se nějak nepohodli - Strejda o tom se mnou nemluvil. Já vím jenom, že to bylo kvůli jejímu synovi."

"Ten bydlí také v Plzni?"

"Kdepak. Oženil se a odstěhoval se - myslím, že do Rokycan."

"A strýce nenavštěvoval?"

"Sotva. To by se byl strejda zmínil," řekla. Znělo to však poněkud nejistě, jako by tu bylo něco, o čem nechtěla mluvit.

"Proč jste nám neřekl, že máte klíč od doktorova bytu?" zeptal se o dvě hodiny později poněkud vyplašeného souseda.

"Nikdo se mě neptal! A já jsem si ani nepomyslel, že by to mohlo být důležité!" "Byl jste po smrti doktora Honzika ještě v bytě?"

"No -" muž zaváhal, jako by najednou dostal strach. "Šel jsem se tam podívat, až když ho odvezli."

"A proč?" zeptal se poručík Gall. "Hledal jste tam něco?"

"Co bych tam měl hledat!"

"Třeba peníze!"

"Muži se roztrásla brada. "Co si o mě myslíte?" "Ale věděl jste, že je má v knihovně."

"Taky tam ještě musejí být!" vzbopil se soused náhle. "Proč se po nich nepodíváte?"

"Protože jsme před chvílí zjistili, že tam právě nikde nejsou."

"To není možný! A hledali jste pořádně?"

"Tak se pojdte podívat se mnou!" Poručík šel napřed do

pokoje vybaveného zachovalým starožitným nábytkem. "Máte možnost," řekl a posadil se do lenošky, která ho téměř pohltila. Pozoroval muže, jak rozřeseně otvírá zasklenou knihovnu, jak se přehrabuje v knihách.

"Tady nic není," otočil se soused posléze a bezradně rozhodil rukama. "Asi to přendal někam jinam! Jenomže kam, že ano?"

"Já jsem vám říkal, že tu ty peníze nejsou!" podotkl poručík Gall a s jistou námahou se zvedl.

"A ten zápach už taky ne," prohodil soused bezděčně.

"Jaký zápach?"

"No jak jsem sem vešel, ucítil jsem - takový jako nasládlý puch."

"Propána!" řekl k tomu podporučík Křížek. "To je přece jako v těch případech uloupených šperků! To byly ty inzeráty, jak jima nějaký lidi nabízeli prodej - A hned s adresou a telefonem!"

"Vy myslíte ty předloňské loupeže?" zeptal se kapitán.

"Jasně! Lidi si přímo říkají o to, aby je někdo okradl. Pokud si vzpomínám, tak se jim na ty inzeráty přihlásil nějaký in-ženýr Pavlát: nabídl vždycky část sumy v markách a když se potom přihnul do bytu, aby se podíval na ty šperky, niko-ho z těch prostěáčků ani nenapadlo, aby na něm chtěl občanku. Byli to taky samý osamělý starší lidi, ty jsou zvlášť neopatrný!"

"A co pak udělal?" pobídl Křížka poručík.

"No co! Vložil na stůl ty peníze - a zatímco si je přepočítávali, omámil je hadrem namočeným v chloroformu. Pak sebral šperky i peníze a zmizel. Nikde nenechal žádné stopy, nic. Zůstal po něm akorát nasládlý zápach!"

"V případě doktora Honzika mohl ten chloroform po aplikování inzulínu opravdu způsobit tragédii: pokud by se včas neprobral -"

Lékař takovou možnost nevyloučil: "Pokud mu pachatel podržel hadr na obličej delší dobu, mohl pak dostat křeče a už se nepostavil na nohy. Nebo se opravdu už vůbec neprobral. Nelze vyloučit, že potom mohlo nastat to hypoglykemické kóma."

"Takže nemuselo jít o úmyslné usmrcení," mínil kapitán Doubek.

Podporučík Křížek zatím shromáždil další údaje. "Jestli ty

krádeže šperků prováděl profesionál, tak ho zatím nemáme v evidenci. Máme jenom jeho popis z těch starých případů: vysoký, nápadně hubený, prošedivělé vlasy, brýle s tmavou obroučkou, knírek pod nosem."

"Zjistil jste, jestli doktor Honzík nedával také nějaký inzerát do novin?" zeptal se kapitán.

"A proč by to byl dělal, když mohl prodat - těm svým známým! Ale i kdybychom si odmysleli brýle a knírek - ani jeden z nich není vysoký a hubený!" namítl Křížek. O dva dny později přišel však s novou informací: "Prý v té kavárničce vykládali ti dva o koupi té brože," hlásil. "Dokonce ji tam někomu ukazovali. Tak jsem se trochu rozhlídnul -"

"Zkraťte to, propána!" Viktor Gall div nevyskočil ze židle.

Křížek se uculil. "Chodívá tam občas jeden takový člověk - dokonce nosí brýle, chybí jen knírek."

"Ten mu naroste, než to z vás všechno dostaneme! Tak kde ho máte?"

Hubeňour nejdříve vytrvale zapíral. Když mu sdělili, že bude

konfrontován s okradenými, už dál vzdorovat nedokázal. "Prokristapána, ale já jsem nikoho nechtěl zabít!"

zahořkoval, když mu sdělili další obvinění. "Já přece nejsem žádný vrah! Jenom jsem strašně potřeboval nějaký peníze... A když jsem se dověděl, u koho ti dva pánové koupili tu brož, dostal jsem ten nešťastný nápad, že to zkusím znova. Už jsem toho chtěl fakticky nechat, ale teďka jsem na tom opravdu bídne." Vyložil jim svůj osud, najednou nebyl k zastavení.

"Kdyby měl každý zkrachovaný podnikatel hned sahat k loupežím, to bychom dopadli," řekl kapitán Doubek.

"To budu souzencej jako vrah?" zakvílel znovu zdrcený

hubeňour. Sesul se ochable na židli, vyhlížel jako přelomený vpůli. Litoval toho mrtvého? Nebo pouze sebe? "Pokud se prokáže, že jste přišel doktora jen okrást, že jste tedy nepřišel se záměrem zabíjet, v tomto smyslu tedy nikoli ve zlém úmyslu, nebudete obviněn z vraždy. Pokud splníte i další podmínku, že jste nemohl vědět, co tím chloroformem způsobíte, mluví to rovněž ve váš prospěch." "Mě vůbec nenapadlo, že by po čuchnutí k namočenému hadru mohl někdo umřít!"

"Ale zato jste našel ještě peníze v knihovně," řekl kapitán Doubek.

"V knihovně? To ne... On si je vyndal sám! Měl je jen tak, v obálce. A chtěl k tomu dát ty, co jsem vyložil na stůl."

"Takže jste pak sebral všechny."

Hubeňour svěsil hlavu. Alegorie ubohosti a neštěstí. Pravděpodobně ani nic nepředstíral.

"Stejně to byl divný případ," řekl k tomu později kapitán Doubek. "Kdyby si nebyl začal s doktorem Honzíkem, asi jsme na něj možná nikdy nepřišli."

"Já si myslím, že si zločince produkujeme sami:: lidi, kteří jsou zahnáni do úzkých, příliš přitlačeni ke zdi. Někteří z nich jsou svým způsobem vlastně také oběti. Ostatně tomuhle člověku by někdo sotva dokázal, že měl tušení o nějaké cukrovce."

Uložil spis do trezoru zamkl zvolna stůl. "Jdeme domů," řekl kapitánu Doubkovi. "Cestou se zastavíme u Renáty. Já jsem jí to slíbil."

Výjeli serpentínami vzhůru do kopce, pod nimi v šedavém potahu mlhy blikotalo město, chvílemi mizelo a znovu se objevovalo jako divný přízrak.